

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.VI.37.466/2011/5.szám

A Kúria a dr. Okányi Zsolt ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt alperes ellen versenyügyben hozott határozat felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 2.K.33.036/2009. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla által 2011. március 30. napján meghozott 2.Kf.27.585/2010/8. számú ítélettel befejezett perben, a jogerős ítélet ellen a felperes által 16. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.585/2010/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.114.200 (egymillió-száztizennégyezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes 2007. október 29-én a fogyasztók tisztességtelen befolyásolása miatt eljárást indított a felperes ellen. Az alperes 2009. június 15. napján kelt Vj-178/2007/23. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2007-ben alkalmazott tájékoztatási gyakorlata a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására alkalmas volt azáltal, hogy a reklámozott repülőjegyek árával kapcsolatos tájékoztatásai megtévesztők voltak, illetve a repülőjegyekkel kapcsolatosan reklámozott egyes kedvezmények nem tükrözték a fogyasztó számára valós megtakarítást,

ezért a felperest 20.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Az alperes megállapította azt is, hogy a felperes korábbi gyakorlatától eltérően 2007. tavaszától jellemzően a repülőjegyek adók, illetékek és jegykiállítási díjakkal együttes összegét hirdette, de emellett továbbra is alkalmazott számos egyéb díjat, köztük a poggyászdíjat. A felperes 2007. március 25-től a második feladott csomagra, 2007. októberétől már az első csomagra vezette be a poggyászdíjat, de a vizsgált - és a határozatban a 146. pontban felsorolt - reklámokban nem tett említést erről a díjelemről. A felperes a kampányaiban, hirdetéseiben alkalmazott „a repülőjegy ára tartalmaz minden adót, díjat, illetéket” kitétellel azt sugallta fogyasztók számára, hogy a meghirdetett ár minden költséget tartalmaz, az a teljes ár. Ezt magatartást az alperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 8.§ (1) bekezdésébe, valamint a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Grtv.) 7.§ (1) bekezdésébe ütközőnek értékelte. A felperes egyes hirdetéseiben elhallgatta, hogy a meghirdetett ár egyirányú utazásra vonatkozik, ezzel megtévesztette a fogyasztókat, megsértve a Tpv. 8.§ (2) bekezdés a) pontját. Ezen kívül a felperes - figyelemmel a Grtv. 17.§ (3) bekezdésében foglaltakra - megsértette a Tpv. 8.§ (2) bekezdés a) és d) pontját, mert nem bizonyította, hogy a meghirdetett 30% és 25% kedvezmény valóban érvényesült, és azt sem, hogy az egyes kampányokban hirdetett akciós áru repülőjegyek valóban a meghirdetett áron és a meghirdetett mértékben volt elérhető. A bírságkiszabás körében az alperes figyelembe vette a jogsértés súlyát, ezen belül a jogsértéssel érintett reklámozási gyakorlat kiterjedtségét és időtartamát, a felperes piaci súlyát, továbbá azt, hogy a felperes jogsértő reklámozási tevékenysége széles fogyasztói réteget érintett. Súlyosbító körülményként értékelte a felperes hasonló jogsértés miatt már korábban elmarasztalásra került. Enyhítő körülménynek vette, hogy a felperes a korábbi elmarasztaló határozatot követően változtatott az árakkal kapcsolatos tájékoztatási gyakorlatán.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt állítva elsődlegesen a jogsértés hiányát, másodlagosan kérve a bírság csökkentését.

Az elsőfokú bíróság a kereseti hivatkozások értékelése során ítéletében rögzítette, hogy a kereset az alperesi határozat mely pontjait támadta, melynek kapcsán kifejtette, a határozat indokolásából nem egyértelmű, hogy a poggyászdíjakra vonatkozó jogsértést az alperes mely kampányok, hirdetések tekintetében állapította meg. A bíróság úgy tekintette, hogy a határozat 142. (iv) pontjában foglalt minden reklámra tett megállapítás a határozat 146. pontjában felsorolt reklámokra vonatkozik. Kifejtette továbbá, hogy a határozatnak ez a belső

ellentmondásossága kereseti kérelem hiányában nem kerülhetett vizsgálatra.

A poggyászdíj kapcsán hangsúlyozta a felperes a határozat 146. pontjában felsorolt hirdetések egyikében sem adott tájékoztatást a 2007-ben bevezetett poggyászdíjról. Megítélése szerint a légi közlekedést választó személyek - függetlenül az utazás céljától és annak időtartamától - kisebb vagy nagyobb poggyászt magukkal visznek. A légi utasszállításnak, mint szolgáltatásnak lényeges tulajdonsága az, hogy a poggyászt az utas milyen kondíciókkal viheti magával, ezért az alperes e körben helytállóan állapított meg jogsértést. Leszögezte, hogy a Közösségben a légi járatok működtetésére vonatkozó közös szabályokról szóló 1008/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2008. október 31-től korlátozás nélkül alkalmazandó, ám a felperes a Rendelet alapján sem mentesülhet a jogsértés megállapítása alól. A Rendelet 23. cikke minimum szabály, amelynek megfelelés nem azonos a versenyjogi szempontból kifogástalan tájékoztatással. Ugyanakkor a poggyászdíj a közzététel idején - a kereskedelmi gyakorlat egységességének hiányára is figyelemmel - az utasok számára jellemzően elkerülhetetlen díj volt. Kötőerővel bíró jogforrásnak nem minősülő, az Európai Bizottságnak a Rendelethez kapcsolódó ajánlását (a továbbiakban: Ajánlás), az Egyesült Királyság Polgári Légi Közlekedési Hatóság Fogyasztóvédelmi Csoportjának állásfoglalását (a továbbiakban: Állásfoglalás), az Európai Bizottság által készített tanulmányt (a továbbiakban: Tanulmány) nem tartotta az ügyben relevánsnak. Értékelte a felperes által benyújtott kimutatást, az internetes cikkeket, megállapítva, hogy azok a poggyászdíj 2007. évi széleskörű ismertségét nem támasztották alá.

Az egyirányú utak vonatkozásában kiemelte, hogy a felperes a perben nem cáfolta azt a határozati megállapítást, miszerint a légi közlekedési szektorban nem egységes a gyakorlat abban, hogy a jegyárak csak oda vagy oda-vissza útra is vonatkoznak. A jegyeladásokat még a közvetlen versenytársak is alkalmanként oda-vissza útra vonatkoztatják, ezért 2007-ben nem volt magától értetődő az egy útra szóló jegyértékesítés. Megállapította, hogy a felperes a versenyfelügyeleti eljárásban táblázatos formában igazolta az 5. számú kampányban tett állításainak valóságtartalmát. A 25%-os kedvezmény vonatkozásában azonban a felperes a reklámállítás valóságát nem bizonyította.

Mindezeket túl megállapította, hogy valamennyi keresettel érintett reklám tájékoztató reklám volt, mert a szolgáltatás lényeges tulajdonságát, az árát emelték ki és nem teljes körűen tartalmazták a szolgáltatás lényeges tulajdonságához kapcsolódó információkat. Hangsúlyozta, hogy a versenyjog a fogyasztói döntési folyamat minden szakaszát védi és még a kommunikációs eszközök információáteresztő képességére tekintettel sem lehet a

szolgáltatás lényegére nézve hiányos, megtévesztő információkat közölni arra hivatkozással, hogy más forrásból a szolgáltatás reális megítéléséhez, a várhatóan felmerülő költségek megismerhetőségéhez szükséges, a fogyasztóra jellemzően kedvezőtlen további információk is elérhetők.

Az elsőfokú bíróság a bírság kiszabása körében a felperes által hivatkozott szempontokat enyhítő körülményként értékelhetőnek nem tartotta, de az 5. számú kampány vonatkozásában megalapozott kereseti kérelemre tekintettel az alperes határozatát megváltoztatta és a bírságot 18.570.000 forintra mérsékelte, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be.

A másodfokú bíróság rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint, egyenként és összességükben is megfelelően értékelve helyesen állapította meg a tényállást és a rendelkezésre álló peradatok alapján okszerű következtetésre jutott a felperes magatartása és az alkalmazott szankció jogi megítélését illetően.

Kiemelte, hogy a kifogásolt tájékoztatások nem figyelemfelkeltő információközlésnek, hanem gazdasági reklámnak minősülnek. A hirdetések fő üzenete az ár volt, amellyel a felperes a vásárlási hajlandóságot akarta növelni, a tájékoztatásokat a Tpv. 8.§-ában, valamint a Grtv. 7.§-ában foglaltakhoz viszonyítva kellett értékelni. A reklámozási tevékenység a hirdetés közreadásával, a tájékoztatás közlésével befejeződött. A reklám fő üzenete azonban nem merülhet ki pusztán a kedvező elemek felsorolásában, hiszen azok még nem elegendők a körültekintő, megalapozott vásárlói döntés meghozatalához. Kétségtelen, hogy a tudatos fogyasztótól is elvárható, hogy a vásárlást megelőzően tájékozódjon. Ez azonban csak az ésszerű mértékű információkeresés lehet, és nem jelentheti a tájékozódás kötelezettségének parttalan áthárítását a fogyasztókra. A reklámból kimaradt, de az áruhoz, szolgáltatáshoz kapcsolódó információk egyéb módon való eljuttatása a fogyasztóhoz nem helyettesíti a tisztességes tájékoztatást. Éppen ezért elfogadhatatlan az a felperesi érvelés, miszerint az alkalmazott összes kommunikációs eszközt együttesen kell figyelembe venni és értékelni. A jogsértés a fogyasztók megtévesztésére alkalmas reklám közzétételével megvalósult, függetlenül attól, hogy a reklám gyakorolt-e bármilyen hatást is a piacra, nem kellett vizsgálni azt, hogy a felperes magatartásának volt-e kimutatható piactorzító hatása.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes a felperes 2007. évben alkalmazott tájékoztatási gyakorlatát vizsgálta, ezért ennek jogszerűségét a 2007. évben hatályos anyagi jogszabályok szerint kellett értékelni, és az elsőfokú bíróságnak a Pp. 339/A.§-a alapján kellett megítélnie, hogy a határozat jogszabálysértő-e vagy

sem. A 2007. évet követően bekövetkezett nemzeti és közösségi jogszabályi változások, beleértve a 2008. évben megalkotott Rendeletet is, a felperes magatartásának jogi értékelése szempontjából nem releváns. Az Ajánlás, az Állásfoglalás és a Tanulmány jogforrásnak nem minősül, így ezek már csak ezért sem érinthették a határozat jogszerűségét.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a poggyász feladás a fogyasztók oldaláról felmerülő normál igény volt, ezért a poggyászdíj számukra elkerülhetetlen és előre látható díjnak minősült. A vizsgált időszakban és azt megelőzően is a légi közlekedést igénybe vevők számára az volt a természetes, hogy az az alapszolgáltatás része volt. A felperes által csatolt kimutatás szerint is az utasok fele - a poggyászdíj ellenére - még mindig feladott poggyással közlekedett. Kétségtelen, hogy a poggyászdíj bevezetése idővel arra késztette az utazókat, hogy változtassanak kialakult szokásaikon. A poggyászdíj azonban a vizsgált időszakban még nem volt általános gyakorlat, a felperes maga is akként nyilatkozott, hogy a diszkont légitársaságok túlnyomó részénél nem tartalmazta a poggyászdíjat a meghirdetett ár. Tehát még a diszkont légitársaságok között is volt olyan, amelyik nem számított fel külön díjat. A gazdasági reklámok közreadásakor az átlagfogyasztót kell viszonyítási alapul venni, a reklámozónak abból kell kiindulnia, hogy a fogyasztó ésszerűen jár el, vásárlása tudatos, azt megfelelően átgondolja. Ez a körülmény azonban nem jelentheti azt, hogy a fogyasztónak a reklám főüzenete alapján azonnal gyanakodnia kellene, és tudatosan keresni lenne köteles a főüzenetben megjelölt ár igénybevételének reklámban nem közölt feltételeit. Azt azonban még az ésszerűen eljáró fogyasztó - külön, további tájékozódás nélkül - sem tudhatta biztosan, hogy az egyes légitársaságok éppen melyik, korábban a repülőjegy árában foglalt szolgáltatást tekintik olyan külön szolgáltatásnak, amelynek igénybevételéért a fogyasztónak többletköltséget kell vállalnia. Éppen ezért, nem mellőzhető a reklám főüzenetében megjelölt ár mértékét befolyásoló valamennyi körülményről, feltételről szóló tájékoztatás megfelelő közreadása. A vizsgált reklámokban a felperes a meghirdetett árat, mint teljes árat közölte, a fogyasztókban az a téves képzet alakulhatott ki, hogy az ígért ár a poggyász feladásának jogát is magában foglalja, azért őt külön semmilyen pluszköltség nem terheli. E megtévesztő tájékoztatás jogsértő jellegén nem változtat az, hogy a felperes foglalási rendszere következtében a fogyasztó még a repülőjegy megvásárlása előtt felismerhette a kézi poggyászon felüli bőrönd feladásáért poggyászdíjat kell fizetnie.

Az egyirányú utazásra vonatkozó ár tekintetében a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes érdemben nem cáfolta az elsőfokú ítélet megállapításait. A légitársaságok, de maga a felperes is eltérő gyakorlatot folytatott abban, hogy a repülőjegyeket egy útra vagy

oda-vissza útra értékesítik. Az eltérő gyakorlat miatt különösen fontos, hogy a vállalkozás pontos információt adjon. Az ár a fogyasztói döntést befolyásoló egyik legfontosabb szempont. Ezért nem mellőzhető annak világos és egyértelmű közlése, hogy ez az összeg ténylegesen mit foglal magában. Nem tartotta megalapozottnak azt a felperesi érvelést, miszerint közismert, hogy a légitársaságok által hirdetett árak egy útra vonatkoznak.

Versenyjogilag nem tilalmazott az akciók megtartása és az ezekről való tájékoztatás, de ez esetben is követelmény, hogy a reklámok a terjedelmi korlátoktól függetlenül igaz, pontos képet nyújtsanak az akció tartalmáról, annak mibenlétéről. A felperes fellebbezésében a 25%-os kedvezmény vonatkozásában érdemi előadást nem tett, lényegében nem cáfolta az alperes és az elsőfokú bíróság erre vonatkozó megállapításait. Az általa hivatkozott bizonyítékokat az elsőfokú bíróság egyenként és összességükben is értékelte.

A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy a bírósági felülvizsgálat nem teljes körű, annak irányát a felperes által hivatkozott jogszabálysértés jelöli ki. A bíróság a felperes által a keresetlevélben megjelölt jogszabálysértést vizsgálja, nem alapíthatja a döntését olyan jogszabálysértésre, amelyre a felperes nem hivatkozott. Általánosságban nem kérhető a határozat bírósági felülvizsgálata, mert az a bíróság által hivatalból lefolytatott teljes körű felülvizsgálatot jelentene, amely a kereseti kérelemhez kötöttség elvébe ütközne. A felperes sem szövegszerűen, sem jogszabályhely megjelöléssel nem hivatkozott a határozat belső ellentmondásosságára, ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, amikor a kereseti kérelemhez való kötöttség elvére hivatkozással ezt nem vizsgálta. A felperes azonban még a fellebbezésében sem jelölte meg azt, hogy ha ez a kérdés érdemben lenne vizsgálható, a határozat belső ellentmondásossága miként és milyen mértékben lett volna kihatással az ügy érdemére.

A felperes a fellebbezésében azt sem bizonyította, hogy a bírságra vonatkozó döntése jogszabálysértő. Utalt ugyan arra, hogy a Rendeletet legalább a bírság kiszabása körében figyelembe kellett volna venni, ám ennek ténybeli és jogi indokát már nem adta. A másodfokú bíróság pedig fentebb rámutatott arra, hogy a felperes magatartásának jogi megítélése szempontjából közömbös a később megalkotott közösségi jogszabály. Önmagában az a körülmény, hogy a poggyászdíjat csak a vizsgált időszak töredékében alkalmazta, nem minősül a bírság mérséklését vagy mellőzését megalapozó körülménynek.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelemmel élt kérve a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a

keresetnek helyt adó döntés hozatalát, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 339/A. §-át, 339/B. §-át, 3.§ (2) bekezdését, 164.§ (1) bekezdését, a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól szóló 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) 19. cikkével, 7. cikk (1)-(3) bekezdését, (4) bekezdés a) pontját, ellentétes az Európai Bíróság C-112/10 (helyesen C-122/10) számú ítéletével, a Rendelet 23. cikkével. Az Irányelv és a Rendelet is közvetlenül alkalmazandó, figyelembe kellett volna venni, hogy a fogyasztók az esetlegesen fel nem tüntetett tulajdonságok vonatkozásában a wizzair.com honlapon részletes tájékoztatást kaphattak, a hirdetések nem voltak alkalmasak a fogyasztó ügyleti döntéseinek befolyásolására. A piaci gyakorlat, a fogyasztói ismeretek megváltozása, a fogyasztók tudatossága nem került megfelelően értékelésre. A bíróság kiszabásakor pedig figyelembe kellett volna venni a jogszabályok változását, a felperes megváltoztatott gyakorlatát. A határozat belső ellentmondásosságát a kereset érintette, mert a teljes határozat felülvizsgálatát kérte, ezért nem lett volna mellőzhető ennek vizsgálata. Az alperes az állításait nem bizonyította megfelelően, ezért a bizonyítás nem a felperest terhelte.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Kiemelte, az Irányelvet 2007. december 12-től kellett alkalmazni a tagállamoknak, ezért az a 2007. december 12. előtt tanúsított magatartásokra nem vonatkozhat. A Rendelet nem helyettesíti a fogyasztóvédelmi szabályokat, hanem kiegészíti, azokkal együtt kell alkalmazni. Az Irányelv átültetésével elfogadott, a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 2008. szeptember 1-jén lépett hatályba, a hatályba lépést követően elkövetett magatartásokra alkalmazható.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban konkrétan megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálhatja felül.

Az Irányelv és a Rendelet alkalmazhatósága körében a Kúria rámutatott arra, hogy az Irányelv 19. cikke egyértelműen megfogalmazta, hogy a tagállamok az Irányelvben foglalt intézkedéseket 2007. december 12-től alkalmazzák. A Rendelet 28. cikke értelmében a Rendelet 2008. november 1-jétől kötelező és közvetlenül alkalmazandó a tagállamokban.

A Pp. 339/A.§-a, amely a határozathozatalkor alkalmazandó jogszabályok alapján történő felülvizsgálatot írja elő, nem

értelmezhető úgy, hogy a határozat meghozatalakor már hatályban levő, de az elkövetett jogsértéskor még hatályban nem volt rendelkezés alapján kell megítélni a jogsértést és így visszamenő hatályt kell tulajdonítani a később hatályba lépő rendelkezéseknek - anélkül, hogy az adott rendelkezés a folyamatban levő ügyekre alkalmazhatóságát az érintett rendelkezés kimondaná. Mindezek alapján az Irányelv a hatályba lépése előtt elkövetett jogsértő magatartásokra nem alkalmazható. A Rendelet csak akkor alkalmazható, ha az kedvezőbb szabályt tartalmaz a felperesre nézve, azonban ez a perbeli esetben nem állapítható meg.

Ugyanez mondható el mindazon körülményekre, amelyek a jogsértés elkövetése után következtek be, így a piaci gyakorlat, a fogyasztói ismeretek változása nem vehető figyelembe. A felperes által hivatkozott, a határozathozatalig megváltoztatott tájékoztatási gyakorlata nem értékelhető enyhítő körülményként, mert a jogkövető magatartás minden jogalkalmazótól, így a felperesi vállalkozástól is elvárható magatartás, sőt kötelezettség, ezért az az elkövetett jogsértés súlyát, megítélését nem befolyásolja a bírság kiszabása során.

A bizonyítási kötelezettség körében a Kúria kiemeli, hogy a pert indító félnek a kötelezettsége a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján az alperes határozata jogsértésének bizonyítása, neki kell bizonyítania, hogy az alperes határozata a keresetben kifogásolt okból és körben jogsértő. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a bizonyítási kötelezettség körében, a jogerős ítéletnek a Pp. 339/B.§-ába ütközését állítva, azt vitatta, hogy a bizonyítás őt terhelte az alperes által nem bizonyított tényállás tekintetében. A Pp. 339/B.§-a nem a bizonyítási teher szabályaival foglalkozik, így ennek a megsértésére való felperesi hivatkozást a Kúria nem tudta értelmezni. A felperesnek az őt terhelő bizonyítási terhet vitató felülvizsgálati kérelme valójában a Pp. 336/A.§ (2) bekezdésének megsértésére vonatkozik. A Pp. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott bizonyítási teher megfordulásához nem elegendő a tényállás valóságának vitatása, az is szükséges, hogy a felperes a megállapított tényállás helyességét cáfoló bizonyítékot szolgáltatson és ezáltal megalapozottan kétségbe vonja a tényállás valóságát. A felperes ilyen bizonyítékot nem szolgáltatott, a benyújtott bizonyítékait az eljárás során értékelték, ezért a bizonyítás során bekövetkezett eljárási jogsértést a Kúria nem állapított meg.

A másodfokú és az elsőfokú bíróság is helytállóan fejtette ki, hogy a bírósági felülvizsgálat terjedelme nem korlátlan, a Pp. 215.§-a és a 3.§ (1) bekezdése értelmében a keresethez kötött. A bíróság az alperes határozatának törvényességét csak a keresettel támadott körben és a keresetben megjelölt okból, az ott hivatkozott jogsértések tekintetében vizsgálja felül. A felperesnek ezért az a hivatkozása, hogy mivel a keresete a teljes határozat

felülvizsgálatára vonatkozott, ezért az elsőfokú bíróság által észlelt, a határozatnak a belső ellentmondásosságára is kiterjedt, nem megalapozott. A határozat belső ellentmondásosságára a felperes nem hivatkozott, az nem volt a kereset része. Az a tény, hogy az ellentmondást az elsőfokú bíróság észlelte, nem eredményezi azt, hogy ezáltal az a kereset részévé vált volna. Az elsőfokú bíróság a poggyászdíj által érintett hirdetések, kampányokat tisztázta, amikor úgy foglalt állást, hogy a határozat 142. (ív) pontjában említett reklámok alatt a 146. pontban felsorolt kampányokat, hirdetések kell érteni, ezáltal elbíráلhatóvá váltak a poggyászdíjra vonatkozó kereseti érvelések.

A felperesnek az a hivatkozása, hogy a wizzair.com honlapon elérhető részletes tájékoztatás miatt az esetlegesen fel nem tüntetett tulajdonságok miatt a hirdetések, reklámok nem jogsértőek, szintén nem megalapozott. A felperes által hivatkozott C-112/10., de helyesen C-122/10. számú ítélet 59. bekezdése is követelményként fogalmazza meg, akkor megfelelő a reklám, a hirdetés, ha a termék lényeges tulajdonságait megadja és a további adatokkal kapcsolatban utal a kereskedő internetes oldalára, ahol az alapvető jelentőségű információk megtalálhatók. A perbeli esetben a vizsgált hirdetések, reklámok nem tartalmaztak ilyen utalást további elérhető információk forrására, helyére. Önmagában az a tény, hogy a felperes honlapot működtetett és ott a kérdéses további információk elérhetők voltak, nem menti a felperest a jogsértés alól, mert megtévesztő reklám esetében a termék/szolgáltatás lényeges tulajdonságára nézve elhallgatott (pl. poggyászdíj fizetés) vagy felérthetetlennek tűnő (pl. teljes ár, egyirányú vagy oda-vissza út) adat esetében a fogyasztó nem köteles a tájékoztatás valóságának, teljes körűségének ellenőrzésére és e körben további információk keresésére.

Mindezek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A sikertelen felülvizsgálati kérelemmel élő felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog okán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény - felülvizsgálati kérelem benyújtása időpontjában hatályos - 39.§ (3) bekezdés d) pontja és 50.§ (1) bekezdése szerinti mértékű felülvizsgálati eljárási illeték viselésére.

, 2012. július 4.

**Dr. Sperka Kálmán sk. a tanács elnöke, Dr. Márton Gizella sk.
előadó bíró, Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó sk. bíró**

A kiadmány hiteléül

bírósági írnok